

Autoarea seriei ACESTE JURĂMINTE GOALE

LEXI RYAN

TRADUCERE DE ROXANA BRÎNCEANU

A full-page illustration of a man and a woman in a forest. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and is wearing a blue, short-sleeved, cropped top with a purple capelet draped over her shoulders. She is looking slightly to the right. The man, on the right, has brown hair and a beard, and is wearing a brown tunic with a brown capelet. He is looking directly at the viewer. The background is a lush forest with green foliage and a soft, blueish-purple light filtering through the trees.

SUB ACESTE
STELE
BLESTEMATE

LEDA EDGE

LEXI RYAN

SUB ACESTE STELE BLESTEMATE

Traducere din limba engleză și note de
ROXANA BRÎNCEANU

Pentru Heather, care mi-a făcut plăcerea
să-mi citească toate cărțile preferate și m-a oripilat
cerându-mi să-i divulg informații. Ne lipsești.
Ți-aș oferi cu dragă inimă toate informațiile
pentru încă o cină în familie cu tine la masă.

CAPITOLUL UNU

JASALYN

MASCULUL PE CARE AM VENIT SĂ-L UCID E BEAT ATUNCI când îl găsesc. Stă tolănit pe o canapea încăpătoare în spatele unei berării subterane aglomerate, cu urechile de elf ieșind în evidență prin ciuful de bucle de un blond murdar.

Mă strecor prin mulțime și mă așez pe genunchii lui ca și cum am fi prieteni vechi.

— Bună, frumoaso! începe el, cu capul atârănând într-o parte și zâmbetul la fel de amețit ca și cuvintele.

Dezamăgirea e o durere ascuțită și neașteptată în inima mea altminteri amorțită. Beția, ce păcat! Uciderea lui în stare de ebrietate nu va fi triumful pe care îl urmăresc. Sunt tentată să mă întorc altă dată, dar nu vreau să risc să pierd ocazia.

Îi înclin fața spre a mea, amintindu-mi fiecare cuvânt urât pe care l-a aruncat cândva de pe buzele lui prea frumoase de zână.

— Te-am căutat, Vahmer.

— Ești adevărată sau un vis? mă întreabă el.

Își ține privirea fixată la gura mea. Îi ofer cel mai vicios zâmbet de care sunt în stare.

— Tu ce crezi?

— Cred că, dacă e un vis, nu vreau să mă trezesc.

Îi cuprind falca și îl mângâi pe obraz cu degetul mare.

— Nu-ți face griji! șoptesc. N-o să te trezești.

Cu doar trei ani în urmă, făpturile fermecate din această încăpăre, cei mai răi și mai lacomi cetățeni ai Regatului Unseelie¹, se bucurau de bogății ilicite sub domnia lui Mordeus. Când el a murit, iar sora mea a preluat tronul, au fugit ca șobolanii de soare, ascunzându-se și acumulându-și bogățiile, plănuind să o răstoarne pe regina legitimă.

Aici, în cele mai adânci peșteri ale celui mai întunecat munte, aceste făpturi trăiesc ca niște regi. Organizează petreceri în care plăcerea este scopul, iar cruzimea este actul secundar.

— Spune-mi ce vrei! zice el, cu atenția încă fixată la buzele mele. Tot ce am e al tău. Tot ce nu am, îți voi aduce.

Ce cuvinte dulci de la o gură care mi-a scuipat în apă doar ca să mă vadă cum plâng! Ce privire flămândă din partea unor ochi care dansau amuzați în timp ce colega mea de celulă îmi făcea desene însângerate în carne cu un cuțit!

Fără inelul cu piatra lunii pe deget n-aș fi fost capabilă să-l tolerez atât de aproape, dar bijuteria aceasta mă vrăjește la fel de mult pe mine ca și pe cei aflați în prezența mea.

Mă ridic din poala lui și mă depărtez de el.

— Singurul lucru pe care îl vreau este să vii cu mine.

Mă urmează, iar ceilalți petrecăreți ne privesc cu ochi strălucitori ca stelele, dorindu-și să fie și ei la fel de norocoși.

Ca în fiecare noapte în care îmi caut dușmanii, buzele îmi sunt roșii ca sângele. Le-am vopsit înainte de a-mi părăsi camerele pentru a-mi aminti de puterea lor mortală. Nici machiajul,

¹ Făpturile fermecate din folclorul britanic sunt clasificate în două categorii importante: Seelie și Unseelie. Zânele Seelie sunt în general binevoitoare și caută protecția oamenilor, pe când Unseelie au înclinație către partea întunecată. Însă ambele categorii pot fi ambivalente moral și periculoase.

nici mantia cu glugă nu-mi ascund înfățișarea. Nu e nevoie. Inelul magic de pe degetul meu îi farmecă pe toți cei din jur. Nu mă vor recunoaște. Vor fi prea vrăjiți ca să se gândească de ce chipul meu le pare familiar.

— Merg eu cu tine, latră un gnom cu pieptul cât un butoi. El nu-ți poate da nimic din ce merită să capeți.

O femeie frumoasă, cu părul alb, întinde o mână delicată și palidă spre mine.

— Ba nu, ia-mă pe mine în locul lui!

Mulțimea se repede spre noi.

Făpturile acestea nu mă vor atinge. Vor să o facă, dar nu ar îndrăzni fără porunca mea.

— Rămâneți cu toții aici! rostesc dulce. Mă întorc mai târziu.

E foarte tentant să le otrăvesc vinul și să le poruncesc tuturor să bea, dar pe ei nu i-am mai văzut niciodată până acum. Nu cunosc atrocitățile pe care le-au comis. Oricine face parte din această mulțime este, fără îndoială, vinovat de multe, dar, chiar și cu această inimă rece, nu voi executa pe cineva fără motiv. *Nu voi fi asemenea lor.*

Îmi conduc prizonierul pe scări și la suprafață, pe strada udă de ploaie. Aerul e rece în seara asta, promițând o iarnă timpurie. Eu *tânjesc* după iarnă. După frigul aprig. După gheață. După amorțeala care îmi cuprinde degetele de la mâini și de la picioare.

În această iarnă, datorită inelului de pe degetul meu, voi avea o inimă pe măsură.

— Sunt foarte puternic, îmi spune noua mea victimă. Puternic și important. Aș putea avea mare grijă de tine.

Mă răsucesc spre el.

— N-ai avut grijă de Crissa când a fost prizonieră în temnițele lui Mordeus. Strâmb din buze și mijesc ochii înainte să adaug: Ai rănit-o.

— Cine-i Crissa?

Bineînțeles că nu-și aduce aminte de ea! Pentru făpturile fermecate, oamenii sunt neimportanti.

— Era fata cu care am împărțit celula.

— De ce-ți faci atâtea griji pentru un „om”?

O spune ca și cum s-ar întreba de ce îmi fac griji pentru un gunoi.

Cu toții eram jucării ieftine pentru el, iar folosirea magiei lui pentru a o controla, făcând-o să mă taie fără să se poată stăpâni, nu era nimic mai mult decât un joc.

— A fost *prietena* mea.

El clătină din cap.

— Erau o mulțime de prizonieri în temnița aia. N-aș fi rănit pe nimeni dacă aș fi știut că e prieten cu *tine*.

— I-ai făcut rău. Ai făcut-o să plângă și apoi ai luat-o.

Fruntea i se încrețește și buza inferioară îi tremură.

— Îmi făceam datoria, dar, dacă aș fi știut că o vrei în siguranță, nu aș fi predat-o niciodată regelui. Aș fi fost pedepsit, dar pentru tine aș accepta orice pedeapsă.

— Unde a dus-o Mordeus? A ucis-o?

Crissa mi-a spus că n-ar face asta. Mi-a spus că pentru el valorează mai mult vie decât moartă. Era cât se poate de sigură că urma să fie salvată.

— Trebuie să știu dacă trăiește și unde pot să o găsesc.

Făptura fermecată cu ochi verzi din fața mea nu este primul paznic pe care l-am găsit de când am dobândit acest inel și nici nu va fi primul sau ultimul care îmi va cunoaște mânia, dar el este cel care mi-a luat prietena. El este cel care îmi poate spune unde se află.

— Am dus-o la rege. Poate că el îți poate spune unde e.

Mă încrunt.

— Regele e mort.

Sora mea l-a ucis cu mâna ei după ce m-a eliberat din temnița lui.

Ochii lui se aprind.

— Tu habar n-ai! Regele nostru trăiește! Zeii ne-au ascultat și ni l-au dat înapoi!

— Așa ceva nu-i posibil.

Cuvintele îmi răsună tăios în liniștea nopții.

— Ba este. Mordeus a fost înțelept și s-a pregătit pentru orice eventualitate. N-ar fi trebuit să ne îndoim vreodată.

Frica este o daltă care îmi cioplește inima înghețată.

Îmi smulg inima înapoi și o închid acolo unde îi e locul.

Zâna se întinde spre mine, dar se oprește cu mâna foarte aproape de umărul meu.

— Ești supărată pe mine?

— Sunt. *Tu* ești motivul pentru care prietena mea plângea și tremura în întuneric. Tu ești motivul pentru care ea e pierdută pentru mine.

Fața i se schimonosește.

— Îmi pare rău! Îmi pare tare rău! N-am știut, scâncește el, cu lacrimile strecurându-i-se pe la coada ochilor.

Aș fi vrut să-l văd așa în temniță, implorând. Dezaprobarea mea îl rănește. Cât timp port acest inel, ar face orice să-mi fie în grații.

— Spune-mi ce vrei! mă imploră. *Orice.*

Se face târziu. Prea curând va răsări soarele, iar sora mea mă va căuta – va căuta fetița slabă și speriată care se așteaptă să trăiască în această piele. Așa că nu rezolv treaba asta cum aș prefera. Flutur din gene și strâng în pumn țesătura de pe pieptul tunicii lui.

Buzele mi se curbează și privesc cum durerea lui de inimă se risipește. Zâmbetul meu îl face fericit. Îl îndeamnă să creadă că a făcut ceva bine.

— Există un singur lucru pe care îl vreau, adaug, aplecându-mă mai aproape.

— E al tău.

I s-a tăiat răsuflarea. E disperat după porunca mea.

— Ce anume?

— Un sărut.

— Mulțumesc!

Expiră, ușurat și recunoscător. I-am dat permisiunea să ia ceea ce și-a dorit de când a pus ochii pe mine.

Aici e adevărata magie. În momentul în care aceste buze roșii le ating pe ale lui.

Respirația i se oprește. Buzele i se desfac de groază și viața îi părăsește ochii. Devine o greutate neînsuflețită – moartea sprijinindu-se de mine. Acum zâmbesc sincer. Nu-i mai poate chinui pe cei mai slabi decât el. Nu mai poate găsi plăcere în durerea altora.

După ce îi dau drumul la cămașă, trupul său fără viață cade la pământ.

Îi tai o mână de bucle cu pumnalul meu, apoi mă strecor la fel de discret cum am venit, știind că zânele din berăria de jos nu-și vor aminti de vizita mea sau de femeia cu părul castaniu și chipul prințesei umbrelor.

Camerele mele sunt păzite împotriva călătoriei goblinilor, așa că îmi pun goblinul să mă ducă într-o zonă izolată din capătul îndepărtat al terenurilor palatului. Soarele nu a început încă să se înalțe, dar aleile sunt străjuite de torțe ce luminează fața plină de negi a însoțitorului meu.

Gommid este cu o jumătate de metru mai scund decât mine, cu o burtă mare, un nas umflat și o limbă pe care nu reușește să o țină în interiorul gurii pline de dinți. Se uită la inelul meu magic și clatină din cap.

— Poate ar trebui să înveți să-ți înfrunți dușmanii fără cârja aia malefică, zice.

Îl ignor. Nu știu de ce inelul nu-i afectează pe goblini, dar îl cunosc pe Gommid suficient de bine ca să știu că secretele mele sunt în siguranță cu el, așa că nu-mi fac griji în privința asta.

Bag mâna în buzunar și recuperez pumnul de bucle ale vic-timei mele – plata lui Gommid –, dar le țin departe de el.

— Un mascul cu care am vorbit în seara asta mi-a zis că Mordeus s-a întors. A spus adevărul?

— Întrebi despre sinceritatea masculului pe care l-ai *ucis*?
Adulmecă și își atinge vârful nasului cu limba lui lungă.

Nu ar trebui să fiu surprinsă că știe cum mi-am petrecut noaptea. Goblinii sunt păstrătorii secretelor în acest tărâm și întotdeauna știu mai mult decât vor să împărtășească. Sora mea mi-a spus că toate cunoștințele lor sunt colective. Ce știe unul, știu toți. Nu m-a avertizat ca să-mi spună că sunt o resursă utilă, dar întotdeauna m-am întrebat ce fac ei cu toate aceste informații. Nimeni nu știe cu adevărat de partea cui se află loialitatea goblinilor.

Ridic din umeri.

— E adevărat?

— Dreptul surorii tale la tron e asigurat. Nu te agita!

Mă încrunt.

— Nu mi-e *frică*.

— Oh? De asta porți inelul și îți vânezi dușmanii în crucea nopții? Mai trebuie să te avertizez încă o dată? Trebuie să fii mai mult tu însăși decât Doamna Fermecătoare, altfel ea te va controla.

Mă retrag un pas, întorcându-mă cu spatele spre palat.

— N-am chef să primesc lecții de la o creatură care face favoruri pentru unghii și șuvițe de păr.

Cu un mormăit, îmi smulge din mână ghemul de bucle și dispare.

Nu mă deranjez să intru pe furiș în Palatul de la Miezul Noptii. Nu e nevoie când port inelul. Intru direct pe ușile dinspre grădini în sala de est, unde servitorii au început deja să se pregătească pentru ziua de azi. Le simt ochii ațintiți asupra mea în timp ce străbat agale bucătăria și urc scările înguste pentru personal.

— Aș considera-o o favoare personală.

Mă opresc auzind glasul surorii mele venind dintr-una dintre sălile mici de consiliu de la etajul al doilea.

— Nu-i nevoie să ceri, se aude spunând cineva – o voce masculină cunoscută.

Ies de pe casa scării și ajung chiar în fața ușii întredeschise. Zăresc capul întunecat al regelui Făpturilor Fermecate Sălbatice. E așezat la o masă lungă de lemn, cu spatele la mine. Sora mea se plimbă prin partea opusă a încăperii, cu buclele ei roșu-aprins curgându-i pe spate.

— O să faci un șant în podea dacă continui așa, îi spune Misha. Stai jos și respiră!

Ea se întoarce cu fața la el, așa că mă retrag din raza vizuală, în cazul în care ochii îi rătăcesc spre ușă.

— Nu pot să mă concentrez asupra îndatoririlor când sunt atât de consumată de grija pentru sora mea.

Tresar. Își face griji *mereu* pentru mine, și urăsc asta. Urăsc că i-am provocat atâta suferință și durere în puținii ei ani de viață.

— Au trecut *trei* ani, continuă sora mea, disperarea făcând-o să trăgăneze cuvintele, dar umblă cu aceeași groază în ochi pe care o avea imediat după ce a fost eliberată de Mordeus.

— Sora ta este întotdeauna binevenită la curtea mea, spune Misha. Poate să rămână oricât de mult dorește.

Să rămân în Ținutul Făpturilor Fermecate Sălbatice? Sora mea plănuiește să mă alunge?

Brie își încrucișează brațele.

— N-o să vrea să rămână. Tot ce vrea e să stea în camera ei, să se ascundă, să doarmă și să pretindă că nu mai are câteva luni până să devină zână.

O mână cafeniu-deschis se întinde spre ea, iar eu îmi dau seama că partenerul surorii mele, regele consort Finnian, trebuie să fie la capătul mesei pe care n-o văd. Îi mângâie încheietura cu degetele. Sora mea se uită în direcția lui și dă din cap. Văd cum o cuprinde calmul. Finn o liniștește, îi aduce alinare și pace și, la nevoie, propria lui putere. Îl iubesc pentru asta. Chiar dacă e zână.

— Va trebui să fie de acord cu asta, spune Misha. Nu sunt interesat să o țin captivă.

— Va fi, zice Finn. Dacă Brie îi explică limpede că asta vrea ea.

— O să ne dea de înțeles că nu-i place, îi spune Brie lui Misha. Dar cred că tu ai putea s-o convingi. Zâmbește vag și completează: Așa cum ai făcut cu mine nu cu mult timp în urmă.

— O să fac tot ce pot, dar o cunoști pe sora ta. Nu e foarte... *deschisă* la prietenie. Dar o să încerc.

— Mă tem că trebuie să-ți cer mai mult decât prietenia, Misha. E nevoie să-i oferi un țel. Altfel, va face la castelul Craige același lucru pe care l-a făcut aici timp de trei ani.

Misha se lasă pe spate în scaun.

— Și ce te îndeamnă să crezi că eforturile mele de-a o determina să-și trăiască viața vor funcționa mai bine decât ale tale?

Brie rânjește.

— E prea cumsecade să te refuze.

„Cumsecade.” Abia îmi pot înăbuși pufnetul disprețuitor. Tocmai am privit viața scurgându-se din ochii unui mascul, iar pentru mine asta a fost de departe cea mai plăcută parte a săptămânii. Faptul că ei cred că sunt „cumsecade” dovedește că nu mă cunosc deloc.

— Ai ceva în minte? întreabă Misha.

— Poate fi orice. Implic-o în guvernarea de zi cu zi a ținutului! Ia-o cu tine când călătorești! Scoate-o afară! *Orice*.

— Și tu ești sigură că n-ar fi mai în siguranță încuiată în camerele ei, aici?

— Dacă zvonurile sunt adevărate, zice Brie, suspectez că Mordeus va rămâne în Regatul Unseelie, unde poate să adune adepți și să-și tragă putere din pământ. Cunoaște regatul și palatul ăsta mai bine ca oricine și știe clar de ce sunt în stare ca s-o protejez. Nu pot să risc să fiu din nou motivul pentru care ea are de suferit și nici să pun regatul în primejdie dacă se întâmplă ceva rău, iar Mordeus reușește să pună din nou mâna pe ea.

Mordeus? Sunt ultima care află zvonurile?

Trebuie să fi scos vreun sunet, fiindcă Misha și Brie își întorc capetele spre mine.

— Jas! scâncește sora mea, ocolind masa în fugă ca să deschidă ușa și să mă salute, iar tenul palid i se înroșește când mă vede. De ce nu ești în pat?

Frec cu degetul mare inelul înfipt ferm pe degetul mijlociu, o reamintire că niciunul dintre ei nu-și va aduce aminte de această întâlnire.

— Nu puteam să dorm.

— O să-ți chem camerista. Ea poate să-ți...

— Te rog, nu! S-a întors Mordeus?

— Circulă zvonuri, răspunde Misha, ridicându-se și apropiindu-se. Ești uluitoare, adaugă, plimbându-și privirea peste mine. Pot să îndrăznesc să te invit la o plimbare?

Brie îi aruncă o privire nedumerită.

— Mă ocup eu.

Îmi dau ochii peste cap. Inelul e eficient, însă uneori rezultatele sunt... absurde.

— Concentrați-vă! le cer. Spuneți-mi ce știți despre Mordeus!

Brie se uită atât la Misha, cât și la Finn, care s-a ridicat în picioare să se apropie, dar amândoi sunt sub vraja inelului meu și nu-i oferă niciun ajutor. Ea oftează.

— Sursele mele îmi spun că adepții săi au vorbit despre întoarcerea lui – o presupusă înviere. În clipa de față avem spioni pe teren, încercând să aflăm mai multe, dar nu vreau să-ți faci griji în privința asta.

Îmi înclin capul și o studiez. Pare a fi ea însăși. Aproape ca și cum nu ar fi afectată de inel.

Nu am timp să mă gândesc la ce ar putea însemna asta. Finn se apropie de noi, iar când îi întâlnesc ochii argintii, un fior de repulsie îmi străbate șira spinării.

Îmi mut privirea și mă concentrez la buclele lui întunecate, atât de diferite de părul drept, brăzdat de argint, al maleficului său unchi, Mordeus.

Finn face un gest către scaunul său.

— Te rog, stai pe locul meu! Să-ți aduc niște ceai.

— Nu, mulțumesc! Sunt obosită și vreau să mă întorc în pat.

— Te conduc eu, intervine Misha, cu ochii strălucitori. Vreau să mă asigur că totul în camera ta este așa cum îți place.

— Rămâneți cu toții aici și terminați-vă întâlnirea! Fac un pas înapoi spre casa scării și completez: Oricum nu m-ați văzut niciodată.

Întorc spatele afecțiunii blânde de pe fețele lor și pornesc iute spre scări. În urmă, o aud pe sora mea întrebând:

— Ce e în neregulă cu voi doi?

Îmi înăbuș râsul și mă duc în camerele mele.

Santinela care stă în fața ușii radiază când mă vede, cu ochii strălucitori și zâmbetul comic de larg.

— Cu ce te pot ajuta, doamna mea? întreabă el.

Dryus este un văr îndepărtat al lui Finn, cu aceiași ochi argintii, piele cafeniu-deschis și păr negru. E tânăr, amabil și a fost mereu bun cu mine în cei trei ani în care a fost însărcinat cu protecția mea, dar urechile lui ascuțite, de elf, îmi amintesc că nu e de încredere. Cu excepția surorii mele cândva umane, nicio zână nu este. Am fost o fetiță proastă pentru că am crezut altceva.

Îmi înclin capul într-o parte.

— Te-ai săturat să ai grijă de o fată umană? întreb.

— E în același timp o plictiseală și un privilegiu, doamnă. Dar tu? Ești obosită? Te pot ajuta cu ceva?

Oftez. Onestitatea lui e plictisitoare. Speram să văd o inimă urâtă sub chipul acela frumos. Poate că inelul este cel care mă face să tânjesc după un motiv să-l urăsc.

— Ține minte, prințesa a stat în camera ei toată noaptea! Și-a petrecut orele citind pentru că nu putea să doarmă.

— Desigur, doamnă!

Îl ocolesc și intru pe ușă, agățându-mi mantia în cuier și dezbrăcându-mă de rochie. Îmi trag pe mine cămașa de noapte în care servitoarea mea m-a ajutat să mă îmbrac acum opt ore. Mi se pare că a trecut o veșnicie.

Mordeus s-a întors.

Mă holbez la inelul magic, la piatra lunii netedă, încadrată de o parte și de alta cu câte o semilună argintie. E timpul să-l

scot, dar mă tem de *umanitatea* brutală care va urma. Poate că de data asta nu se va întâmpla. Poate reușesc să blochez durerea în același mod în care tutorii m-au învățat să blochez pătrunderea zânelor în gândurile mele.

În secunda în care scot inelul argintiu de pe deget, teroarea mă lovește ca un val și mă prăbușesc pe pat.

Mordeus s-a întors. Mordeus caută o modalitate s-o distrugă pe sora mea.

Știu că ar trebui să mă intereseze ceea ce vrea el dincolo de asta, partea în care intenționează să fure înapoi tronul și să conducă acest regat, dar nu mă interesează. Nu vreau să fac parte din asta, și ducă-se naibii sângele regal fermecat și destinul!

Mă târăsc până la pernă și-mi îngrop fața în ea, înăbușindu-mi plânsul. Am propria mea aripă în acest palat, dar nu am intimitate. Pe lângă santinela din fața ușii mele, mai sunt două în vârful scărilor principale și încă una la scările servitorilor. Dacă mă aud că plâng, sora mea va afla despre asta până dimineață.

Strâng atât de tare inelul, încât mi se înfinge în palmă. Vreau să mi-l pun la loc. Îmi va ușura durerea din piept – o va transforma în gheață, îmi va amorti inima și îmi va răcori furia. Va transforma coșmarul în care am ajuns să trăiesc într-un plan de răzbunare.

Aș putea. Aș putea să mi-l strecor pe deget și să trec pe lângă gârzi. Să-i las să mă salute și să mă uite la fel de repede. Dar avertismentul lui Gommid îmi răsună în minte: „Trebuie să fii mai mult tu însăși decât Doamna Fermecătoare, altfel ea te va controla.”

Ar fi chiar atât de rău? Să nu mai simt niciodată atât de profund? Să nu mă mai tem niciodată? Să nu mai sufăr niciodată așa? Să-mi petrec zilele și nopțile punând capăt zilelor celor mai ticăloase creaturi de pe acest pământ?

În cealaltă parte a camerei, primele licăriri ale zorilor se ivesc la fereastră, amintindu-mi că inelul meu are o magie destinată întunericului și că folosirea ei în timpul zilei are un cost.

Dormi! Doar dormi!

După ce îndes inelul în buzunarul secret pe care l-am cusut pe dosul saltelei, îmi caut ierburile de la farmacist. Dacă inima nu-mi poate amorți, o să mă ascund într-un somn adânc, fără vise.

Iau o doză dublă.

CAPITOLUL DOI

JASALYN

-B UNĂ DIMINEAȚA, SOMNOROASO!
Glasul vesel al surorii mele pătrunde prin pătura groasă a somnului și mă trage gâfâind afară din coșmar. Pentru o clipă, mă aștept să mă trezesc într-o celulă întunecoasă, cu mirosul de urină umplându-mi nările și răceala de gheață a pietrei scurgându-mi-se în oase.

Dar patul e moale și păturile sunt călduroase. A venit ziua și, odată cu ea, strălucirea mierie a luminii printre draperii.

Patul se lasă, și simt mirosul de scorțișoară și vanilie al săpunului lui Brie. Îi simt și căldura. Și îngrijorarea. *Mereu* îngrijorarea.

— Îmi pare rău că te trezesc! zice încet, mângâindu-mi dosul mâinii cu articulațiile degetelor. Dar peste câteva ore am o întâlnire în munții de nord și trebuie să vorbim înainte.

Înainte să-i fiu vândută lui Mordeus și târâtă în Ținutul Zânelor din țărâmul meu natal, țărâmul oamenilor, Elora, nu-mi petrecusem prea mult timp imaginându-mi ce ar însemna să fii suverană a unui regat al făpturilor fermecate, dar aș fi presupus că implică decadentă, baluri și... nu știu, să apari în fața supușilor ca o zeiță binefăcătoare. Însă, judecând după experiența surorii mele în ultimii trei ani, e mai mult vorba de întâlniri și iar întâlniri. Când nu-i convinge pe lorzii regatului

s-o sprijine în eforturile ei de reconstrucție, mediază certuri meschine între zânele umbră, ca o educatoare care îi învață pe copii să se joace frumos.

Ca și cum politica din interiorul regatului n-ar fi suficient de rea, ea trebuie să umble cu atenție și prin politica dintre regate. În timp ce pe suveranul Regatului Seelie și pe regele Ținuturilor Făpturilor Fermecate Sălbatiche îi numește prieteni, supușii celor trei teritorii principale ale Tărâmului Zânelor nu sunt încântați să o urmeze. Făpturile Seelie și Unseelie au fost inamice timp de secole înainte ca Abriella să urce pe tron, și, deși neutre în decursul istoriei, Făpturile Fermecate Sălbatiche erau, în cel mai bun caz, aliați reticenți.

— Jas? zice Brie, luându-mi încheietura mâinii în mâna ei.

Îmi forțez ochii să se deschidă înainte de a ațipi iar.

Brie poartă hainele de călărie – pantaloni de piele maro cu cizme până la genunchi și bluză albă de bumbac sub o vestă de călărie din piele. O surprind încruntându-se la bălțile de ceară uscată de pe noptieră, din toate nopțile în care am lăsat lumânările aprinse în timp ce dormeam. Știe că urăsc întunericul, dar nu vorbesc cu ea despre asta pentru că îi apare acea încrețitură între sprâncene și vinovăția îi umple privirea.

Nu e vina ei că mătușa noastră m-a vândut unei zâne rele. Nu e vina ei că întunericul îmi amintește de nopțile lungi din temnițele lui Mordeus și de lucrurile oribile pe care le-am îndurat acolo.

Își plimbă ușor degetul mare peste cicatricea circulară de pe încheietura mea. E lată cât o prună și noduroasă ca un ciot pe un copac bătrân. Urăsc durerea și îngrijorarea care îi schimonosesc fața când se uită la cicatricile mele; îmi smulg încheietura din strânsoare și îmi trag la loc mâneca de la cămașa de noapte.

— Vreun semn nou în dimineața asta? mă întreabă, cerce-tându-mi fața.

— Nu știu.

Smucesc de pături, îndesându-mi-le sub brațe înainte să-i vină ideea să încerce să se uite singură. Sunt deja mai multe decât știe ea, deși bănuiesc că servitoarele mele i-au spus despre tabla de joc cu cicatrici umflate care mi-a apărut pe abdomen.

— Poate data viitoare când eu și Finn o vom vizita pe Juliana în Staraelia, ai putea...

— Aspectul meu este atât de deranjant pentru tine încât ai nevoie să mă repare Marea Preoteasă? mă răstesc.

Tresare, făcându-mă să doresc să-mi pot retrace cuvintele. Cicatricile au început să apară la intervale întâmplătoare la scurt timp după ziua mea de naștere. După ce Abriella a aflat despre ele, am fost de acord să-i las pe vindecătorii săi să mă consulte, dar leacurile lor nu fac nimic ca să estompeze semnele, iar ei nu au avut niciun răspuns pentru regina lor cu privire la cicatricile mele misterioase. În plus, mi-e teamă că Marea Preoteasă și orice magie ar avea aceasta i-ar dezvălui prea multe surorii mele.

Abriella este o regină puternică, dar cu mine se comportă ca un copil plin de neliniște. Și e numai vina mea. E numai vina mea pentru că sunt distrusă. E numai vina mea pentru că, în timp ce această viață în această lume a făcut-o pe Brie să crească și să prospere, pentru mine e ca și cum aș încerca să respir sub apă.

Nu am nevoie ca Brie să știe că, deși momentul apariției semnelor este aleatoriu, cicatricile în sine nu sunt. Fiecare îi corespunde unei răni care mi-a fost provocată în temnițele lui Mordeus.

Nu vreau să știe ce mi s-a întâmplat în timpul acelor săptămâni. Oricum, la ce mi-ar folosi?

Cel puțin acum am inelul și noaptea în care îmi vânez dușmanii. Măcar atunci când inima mi-e rece, simt că pot să respir.

De cealaltă parte a camerei, servitoarea mea trage draperiile, iar razele aurii ale soarelui se transformă în brazde luminoase care umplu încăperea.

Strâng din ochi, mă împing în sus și mă sprijin de căpătâiul de catifea al patului.

— E aproape ora prânzului, reia sora mea.

Nu există nicio critică în tonul ei, doar îngrijorare.

— Am adormit foarte greu.

O minciună. Odată ce mi-am luat ierburile la răsăritul soarelui, somnul a venit rapid. *Și coșmarurile odată cu el.*

Visele cu zilele petrecute în temnița lui Mordeus mă bântuie, dar mai rele decât ele sunt cele în care sunt în trupul lui. Minte mea îmi răstălmăcește cele mai urâte amintiri până când visele îmi arată „întâlnirile” noastre prin ochii lui. În acele vise sunt silită să văd teroarea din ochii mei în timp ce el îmi răpește tot controlul. Sunt silită să mă văd cum mă zvârcolesc de durere în urma torturii sale brutale. Totuși, partea cea mai cumplită este cum mă simt în acele vise. Cât de mult savurez puterea. Cât de satisfăcător este să mă văd cum sufăr.

Brie se uită în jos la propriile mâini. Părul roșcat îi cade, o adevărată perdea care îi ascunde fața. Întotdeauna mi-a plăcut părul ei, un roșu-portocaliu precum crinii din Regatul Soarelui. I-a crescut din nou lung în ultimii ani, iar acum buclele îi curg până la mijlocul spatelui. Pe vremuri, stăteam în spatele ei și îi împlTEAM părul.

Dar asta era înainte. Înainte de temnițe. Înainte de Tronul Umbrelor. Înainte ca persoana pe care o iubeam cel mai mult pe lume să devină ceea ce urăsc cel mai mult: o zână.

— E normal, să știi, zice ea. Somnul excesiv este un simptom al depresiei și...

— Nu sunt deprimată.

Când își saltă capul, tresar la vederea suferinței din ochii ei.

— Știu că nu ești fericită aici. Poți să vorbești cu mine.

Disperarea ei doare mai tare decât nenumăratele pumnale răsucite în carnea mea în timp ce eram prizoniera lui Mordeus.

— Lupt în fiecare zi pentru oamenii din acest regat, și în tot acest timp simt că te pierd. Nu pot să o fac dacă tu ești prețul.

Atunci, nu o face! Dar nu-i pot cere asta. Nu când a conduce acest popor înseamnă totul pentru ea. Nu când, dacă n-aș fi eu, Brie ar fi mai fericită acum decât a fost vreodată în viața ei.

Și-n plus, care e alternativa? Brie să-și folosească magia de-ghizându-se ca să putem merge din nou acasă? Mi-e dor de tărâmul Elora, de țara în care ne-am născut și am crescut, așa cum mi-e dor de inocența copilăriei mele. Nu există cale de întoarcere, și știm amândouă asta.

— Ai trecut prin enorm de multe, spune ea. Două traume majore despre care nu vorbești niciodată. Dacă ai nevoie să vorbești...

— Nu am.

Îmi smulg privirea dintr-a ei și mi-o cobor în poală, numărând secunde până când mă va lăsa în pace.

— Nici măcar nu mai vrei să coși.

— Iar asta? De ce ești atât de obsedată de faptul ca eu să cos? Probabil ai o sută de servitori capabili să o facă.

Îi ofer un zâmbet. Nu zâmbetul seducător al Doamnei Fermeacătoare și nici cel satisfăcut care îmi curbează buzele atunci când moartea îmi ia victimele. Nu, îi ofer zâmbetul meu de Prințesă Jasalyn. Aceasta este expresia fetei care ar trebui să fiu. Timidă și speriată, dar recunoscătoare.

— Sunt bine, sincer! Mi-ai oferit un cămin și sunt mulțumită aici.

Încă o minciună. Am devenit prea bună la asta.

— Cu toate astea, aș vrea să mergi să stai o vreme cu Misha.

Totul din noaptea trecută îmi năvălește în minte. *Mordeus s-a întors, iar sora mea vrea să mă trimită de aici.*

Dar eu nu ar trebui să știu nimic din toate astea, iar ea nu pare să-și amintească, așa că izbucnesc în râs.

— Nu, mulțumesc!

Misha este cel mai bun prieten al surorii mele. Un mascul destul de drăguț, dar când vine în vizită simt întotdeauna că încearcă să-mi umble prin cap. Din fericire, el este și cel care m-a învățat cum să mă feresc de astfel de exploatări mentale. M-a învățat bine, dar tot mi se pare enervant. Mereu mă tem să nu las garda jos în prezența lui. Ce ar face dacă mi-ar afla secretele? I-ar spune surorii mele, cu siguranță, și apoi ce s-ar întâmpla?

Ce ar face Abriella dacă ar ști că surioara ei cea îngrozită lasă prin munți o dâră din cadavrele dușmanilor ei?

Ce ar face ea dacă ar ști ce am dat la schimb pentru această putere?

— Teritoriul Făpturilor Fermecate Sălbatică este frumos, spune Brie.

— Sunt sigură că e, dar nu vreau să merg.

— Ai putea să mergi să călărești și să explorezi satul.

— Aș putea să călăresc aici.

— Ai putea s-o iei de la capăt, departe de regatul unde ți s-au întâmplat atâtea lucruri groaznice.

Îmi dă o șuviță de păr după ureche, făcându-mă să tresar înainte să mă pot abține. Își îndepărtează mâna ca și cum ar fi fost arsă.

— Ți-ai putea face prieteni noi. Amintiri noi.

Mi se strânge inima. Nu vrea doar să-l vizitez pe prietenul ei. Când au vorbit aseară, am crezut că se referă la câteva zile, poate o săptămână.

— Vrei să *trăiesc* acolo?

— Cred că ar fi bine pentru tine.

— E chiar așa de rău? Cuvintele îmi ies înainte să le pot opri: Că sunt aici? Că știi că am câteva probleme? E atât de oribil, că trebuie să mă alungi?

Frumoșii ochi căprui ai surorii mele se fac mari.

— Nu! Clatină din cap, cu panica întipărită pe față, și reia: Jas, nu e deloc așa. *Ador* să fii aici. Îmi place așa de mult, încât mă gândesc că am fost egoistă să te țin în palat când poate tu te-ai vindeca mai bine... altundeva.

„Altundeva.” Mai departe de misiunea mea. Undeva unde să se aștepte de la mine să mă comport ca o prințesă a umbrelor. Cel puțin aici sunt lăsată în pace. Cel puțin aici pot să-i vânez pe cei care m-au rănit și să simt că am un fel de rost.

— Ei bine, nu, așa că las-o baltă!

Își mușcă buza de jos – Abriella, regina feroce și temută a ținutului umbrelor, speriată pentru că îi e teamă să nu-i facă vreun rău surioarei umane. Nu sunt sigură dacă să râd sau să plâng.

— Nu e doar asta, zice ea. Se întâmplă unele lucruri în regat. Morți inexplicabile și zvonuri care mă fac să stau în cumpănă.

Mordeus.

— Ce zvonuri?

— Nimic care să te îngrijoreze. Până îmi dau seama ce se întâmplă, aș vrea să stai cu Misha. Departe de orice potențial pericol.

Mintea îmi zboară înapoi la cealaltă parte, despre care nu i-am auzit vorbind aseară.

— Morți inexplicabile? Cu siguranță asta nu e nimic nou.

Nu-mi pot imagina că cele câteva zâne pe care le-am ucis eu însămi sunt suficiente pentru a trage un semnal de alarmă, mai ales că aceste creaturi josnice se ascundeau deja.

— E ceva diferit. Vorbim de șiruri de cadavre. Morți fără vreo cauză evidentă.

Pulsul mi-o ia la goană.

— Unde?

— Peste tot în regat. Abriella se încruntă înainte să continue: Se întâmplă de săptămâni, poate luni, deși e greu de aflat când a început, pentru că nu mi se raportează fiecare deces. E greu să identifici un tipar fără toate informațiile, dar auzim rapoarte despre grupuri de zâne moarte – de la câteva, până la vreo zece-douăsprezece deodată. Toate semnele indică faptul că moartea lor este magică, deoarece majoritatea sunt nevătămate și nu au prezentat niciun semn de boală înainte de a fi găsite fără suflare. Se pare că primesc câte un nou raport la fiecare câteva zile, iar numărul lor continuă să crească.

— Și tu crezi că *eu* aș putea fi ținta?

Cu un oftat greoi, se ridică de pe patul meu și începe să se plimbe prin cameră.

— Cred că o să-mi fac griji până când o să știu că ești în siguranță.

— O să fiu bine, surioară. I-ai pus pe cei mai buni să mă pregătească. Autoapărare, scuturi mentale, lupta cu sabia, trăsul cu arcul.

— Nu vreau să ai *nevoie* de vreuna dintre aceste abilități.

Se uită pe fereastra mea, dar expresia îi este una îndepărtată, ca și cum și-ar imagina un timp și un loc complet diferit.

— N-ar fi trebuit să fim atât de sincere cu cei din regat. Ar fi trebuit să-i facem să creadă că Mab te-a făcut deja zână.

Timp de câteva luni după ce Abriella a urcat pe tron, ea și consilierii ei s-au tot învârtit în jurul a ceea ce eu numeam „problema umană”. Mab îi spusese Abriellei că voi deveni zână la împlinirea vârstei de 18 ani, așa că între timp trebuiau să decidă dacă să pretindă că sunt deja zână sau să le permită dușmanilor Abriellei să-mi cunoască slăbiciunea: mortalitatea.

Nimeni nu m-a împins vreodată să iau Poțiunea Vieții, care poate transforma un muritor în zână. Poate pentru că Abriella o experimentase și fusese atât de agonizant, încât nu voia să trec și eu prin asta. Sau poate pentru că știau deja, la un anumit nivel, că mă tem să devin ceea ce detest. Nu am întrebat și nici ei nu au întrebat.

— Onestitatea părea un mod potrivit să-mi încep domnia, dar acum mă întreb dacă nu te-am lăsat prea vulnerabilă.

— Sunt mereu în palat, ripostez.

Ceea ce e adevărat, cu excepția cazurilor în care port inelul, însă, date fiind puterile care vin odată cu asta, nu sunt prea preocupată că mi s-ar putea întâmpla ceva în perioadele respective.

— Unde aș putea fi mai în siguranță?

Își încrucișează brațele la piept.

— Nu ești în siguranță în palat dacă dușmanul îl cunoaște la fel de bine ca noi.

Arunc păturile și străbat camera să stau lângă ea la ferestrele mari care dau spre grădinile de la miezul nopții ale palatului. Sunt pline de flori care înfloresc la lumina lunii, iar în timpul zilei sunt mai degrabă neremarcabile. Ca mine cu inel și fără.

— Doar din exces de precauție vreau să stai cu Misha, spune Brie. Nu pentru totdeauna, ci pentru moment. După ce ne dăm seama ce e cu acele morți și investigăm zvonurile...

— Mordeus? întreb, fără să mă uit la ea.

Rămâne mult timp tăcută înainte să răspundă. Simt cum radiază tensiunea dinspre ea, îi percep stresul.

— Se spune că a fost înviat. Eu și Finn ne întâlnim astăzi cu santinelele palatului ca să adăugăm un plus de securitate la porți și uși. Dar zvonurile s-ar putea nici să nu fie adevărate.

Mă doare maxilarul. Mă concentrez să mi-l relaxez înainte să-mi rup vreun dinte.

— Regina Mab a fost înviată, zic.

Învierea primei regine Unseelie este o poveste pe care Abriella mi-o bagă în cap. În acest regat, stră-stră-cine-știe-de-câte-ori-străbunica noastră este onorată la fel de mult ca orice alt zeu. Sângele ei este motivul pentru care Brie stă pe Tronul Umbrelor, dar și cel pentru care mie, născută om, îmi este sortit să devin zână la împlinirea vârstei de 18 ani. Cu generații înainte ca eu și sora mea să ne naștem, copiii din linia de sânge a lui Mab s-au născut și au trăit ca oameni în Elora, sângele lor regal și magic fiind ascuns de toată lumea, chiar și de ei înșiși. Acesta a fost cel mai bun mod în care Mab și-a putut proteja progenitura de mânia dușmanilor ei, dar se pare că această binecuvântare s-a terminat odată cu noi.

— Dacă Mab se poate întoarce din morți, de ce nu și Mordeus?

— Zeii au iubit-o pe Mab și au răsplătit-o pentru dragostea ei dezinteresată, răspunde Brie. Nu e același lucru.

Îi arunc o privire sceptică. Dacă am învățat ceva în timpul petrecut cu făpturile fermecate este că sunt la fel de inteligente pe cât sunt de rele. Nu prea am îndoieli că Mordeus ar fi fost capabil să pună la cale un plan care să le permită adeptilor lui să-l aducă înapoi în cazul unui asasinat.

— Ce s-a întâmplat cu trupul lui... după ce l-ai ucis?

Brie respiră lung și măsurat și mă fixează cu privirea.

— Nu știu. Dar, dacă aş putea să o fac din nou, aş rămâne şi aş privi cum arde. Dacă s-a întors, e vina mea, şi nu te voi lăsa să fii o consecinţă a acestui eşec.

— Vreau să rămân aici.

Vreau să-l găsesc eu însămi. Vreau să-l *termin* eu însămi.

— Îţi promit că te voi aduce înapoi aici la timp pentru a 18-a ta aniversare!

Tresar la menţionarea acestei date iminente. Când am obţinut inelul, un an părea foarte mult timp. Acum mai am doar nouă luni, şi mă tem că nu va fi nici pe departe suficient.

Cizmele ei foşnesc pe podeaua de piatră când se întoarce spre mine. Mâna pe care mi-o aşază pe umăr e caldă şi timidă.

— Mai repede, dacă se poate.

Lacrimi fierbinţi de furie îmi umplu ochii.

— Nu te speria! zice Brie, interpretându-mi greşit emoţiile. Promit că o să fii în siguranţă!

Ea nu înţelege că nu sentimentul de siguranţă e problema mea. Sunt obișnuită cu frica nesfârşită. Şi nu mi-e teamă că Mordeus mă va răni. Mi-e teamă că sora mea mă va trimite de aici înainte să termin ce am început. Mai am timp doar până împlinesc 18 ani. Am renunţat la toate zilele de după aceea când mi-am schimbat nemurierea pe un inel magic.

Mlaştinile din nordul teritoriului surorii mele miros a putregai şi a mizerie purulentă care îmi fac ochii să lăcrimeze.

Gommid îşi răsfrânge buza sfrijită cercetând noroiul verzui şi bolborositor ce înconjoară copacii rari.

— Zâna umană îşi foloseşte favorurile în moduri ciudate.

Nu pot să risc ca sora mea să mă trimită în Ținuturile Făpturilor Fermecate Sălbatică înainte să-l găsesc pe Mordeus, așa că, imediat ce ea și Finn au plecat la întâlnirea lor, mi-am pus inelul magic și l-am chemat pe Gommid.

— Omul nu este zână, îi reamintesc.

Urăsc când îmi spune așa. „Zână umană.” Asta nici măcar nu există. Îmi pipăi buzunarele mantiei, asigurându-mă că inelul e în siguranță în buzunarul secret în care l-am ascuns ca să-l folosesc când se întunecă. Purtarea inelului, chiar și pentru scurtele minute cât să scap de ochii vigilenți ai gărzilor su-rorii mele, m-a făcut să mă simt slăbită și îngreșată.

Când vrăjitoarea de la care l-am cumpărat m-a avertizat să-l folosesc doar noaptea, explicația ei a fost că orice magie trebuie să fie echilibrată. Se pare că magia inelului meu este echilibrată prin faptul că mă îmbolnăvește dacă încerc să-i folosesc puterea la lumina zilei.

Mlaștina râgâie, trimițând o briză cu iz putred în direcția mea, iar greața persistentă mi se ridică în gât.

Gommid îmi întinde o mână.

— Prințesă, eu nu lucrez gratis.

Scot un dinte din buzunarul mantiei și i-l las în palma care-l așteaptă.

Ochii lui deja bulbucați se fac și mai mari.

— Un incisiv frumos de la o santinelă Unseelie. Nu l-ai scos chiar tu.

Nu e o întrebare.

Ridic din umeri.

— Gărzile care se antrenau pe saltelele de antrenament de lângă mine în această după-amiază au fost puțin agresive. Când unul a scuipat un dinte însângerat, l-am considerat ca fiind al meu.

Îl îndeasă în buzunar.

— Acum e al meu.

— Ce faci cu ei?

Rânjește larg, arătându-și propria gură plină de dinți ascuțiți.

— Ce-o să-mi dai pentru informația asta?

— Las-o baltă! Mulțu...

A dispărut deja. Oftez.

— ...mesc!

Cercetez mlaștina împruțită. Nu e niciun suflet la vedere, dar am petrecut destul timp în compania adepților lui Mordeus și cred că am auzit destule discuții ca să știu că au un avanpost de antrenament în apropiere. Când se va lăsa noaptea, îmi voi pune inelul și îi voi întreba pe toți lingăii lui dezgustători unde îl pot găsi pe regele înviat.

Vântul foșnește printre copaci, iar soarele se afundă spre orizont. Nu mi-a mai rămas prea multă lumină pentru a găsi ceea ce caut, așa că îmi ridic mantia și încep să merg.

Cu cât mă îndepărtez mai mult de mlaștină, cu atât duhoarea râncedă dispare și e înlocuită de mirosul pădurii.

Îmi place această perioadă a anului pe tărâmul muritorilor, căci ador culorile schimbătoare ale frunzelor copacilor însoțite de foșnetul ierbii uscate sub cizme în timp ce merg. Mi-e dor de asta, mi-e dor să mă întorc la Elora și să rămân!

Dar locul meu nu mai e acolo. Cu toate că adevărul despre strămoșii mei poate că nu este cunoscut printre muritorii din Elora, *eu* îl cunosc, și m-aș simți ca o impostoare când aș fi acolo. Ca și cum oamenii de pe tărâmul meu ar putea să vadă zâna pândind sub piele. Statutul surorii mele vine cu foarte multe reguli, și, deși m-am supărat pe multe dintre ele, pe lumea asta și pe felul în care am fost împinse în ea, Palatul de la Miezul Noptii este cel mai apropiat lucru de un cămin pe care îl am.

Și ea vrea să mă trimită de acolo.

Mă sprijin de un stejar gros și închid ochii, bucurându-mă că am scăpat de privirile atente ale gărzilor surorii mele.

Mă întreb dacă mi-au observat absența la palat. Sper că vorbele pe care Doamna Fermecătoare le-a șoptit gărzilor mele vor împiedica pe oricine să-mi verifice camerele până mâine-dimineață.

Nu-mi permit să mă gândesc la ce voi face dacă nu-l găsesc pe Mordeus în seara asta. Nu pot.

O mână mi se trănțește peste gură și o respirație fierbinte îmi șuieră în ureche:

— Liniște!

O voce masculină joasă și aspră. E prea puternic, prea masiv ca să pot scăpa, și simt cum mă blochez și cum panica mă face să încremenesc atunci când trebuie să lupt.

Îmi înfig cotul în burta răpitorului meu, iar el mârâie încet înainte să-și întetească strânsoarea și să-mi imobilizeze brațele.

Deschid gura să țip, dar nu iese niciun sunet.

Un material aspru îmi e aruncat peste cap și mă învăluie un întuneric oribil. Încerc să țip – *încerc, încerc, încerc* –, dar nu iese nimic. Ca și cum nu aș fi avut niciodată voce.

Apoi zbor prin aer. Respirația mi se scurge din plămâni când sunt aruncată peste un umăr.

— Ușor! intervine o voce feminină. A spus să avem grijă cu ea.

— O să mă port ușor când o să plecăm de aici.

Sunt înghiontită și mai tare, ca un sac incomod pe care e obligat să-l care, și apoi alergăm – percep foșnetul frunzelor sub tălpi și vârtejul de aer în jurul picioarelor mele, rece chiar și prin pantalonii de călărie. Vreau să mă zbat, să mă lupt, să rănesc cu toate manevrele pe care le-am învățat de la antrenorii mei, dar nu pot să mă mișc. Brațele și picioarele îmi sunt la fel de paralizate ca și vocea.

Se aude un zbieret jos, apoi sunt săltată și aruncată peste ceva – un cal?

— Hai să mergem!

Apoi pornim. Zburăm. Mișcarea calului mă lovește în burtă.

Mă zbat violent. Sau *încerc*. Nu pot să-mi mișc membrele, dar dacă mă zvârcolesc suficient poate că o să cad.

De *asta* a vrut Brie să mă țină închisă. De *asta* are ea regulile ei. Pentru că ea știe. De câte ori nu mi-a spus că vor veni după mine și că există întotdeauna riscul să vrea cineva să-mi facă rău?

Și iată că am venit singură la ușa inamicului nostru în orele nepotrivite pentru inelul meu, iar acum un fel de magie malefică a zânelor îmi răpește vocea și puterea.

Dacă mă duc la Mordeus?

Inima mi se poticnește și fierea îmi urcă pe gât. Îi simt deja respirația fierbinte în față în timp ce mă tachinează. Pot să-mi închipui buzele lui răsrângându-se răutăcios în timp ce îmi prelungește tortura.

— Vrei, *te rog*, s-o potolești înainte să cadă? spune masculul.

— Bine! răspunde partenera lui.

Panica mă prinde de piept. Nu mai pot să respir. Nu mai pot...

Aud un pufăit și apoi... mă cuprinde somnolența. Ce grea e! Mă lupt cu ea. Încerc să-mi țin ochii deschiși. Nu pot să fiu slabă dacă va trebui să-l înfrunt din nou.

Mă concentrez la sunetul copitelor pe cărare, la senzația vântului care-mi lovește pielea expusă de la ceafă și la mirosul mlaștinii din depărtare. Mă forțez să descriu fiecare dintre aceste lucruri în propria minte în timp ce mă agăț de conștiință, dar e prea târziu. Sunt trasă tot mai adânc.

„AUTOAREA ÎI CONDUCE PE CITITORI ÎNTR-O CĂLĂTORIE
DIN CARE NU LIPSESC INTRIGILE, CONSPIRAȚIILE,
ROMANTISMUL, DAR ȘI VINDECAREA. RITMUL ESTE ALERT,
NARAȚIUNEA ESTE CAPTIVANTĂ, IAR PERSONAJELE
SUNT DINAMICE. EMOȚIONANT ȘI ROMANTIC!”

Kirkus Reviews

ÎN ACELAȘI UNIVERS:

14+

#romantasy

LEDA EDGE

ISBN: 978-606-088-681-5

www.edituracorint.ro